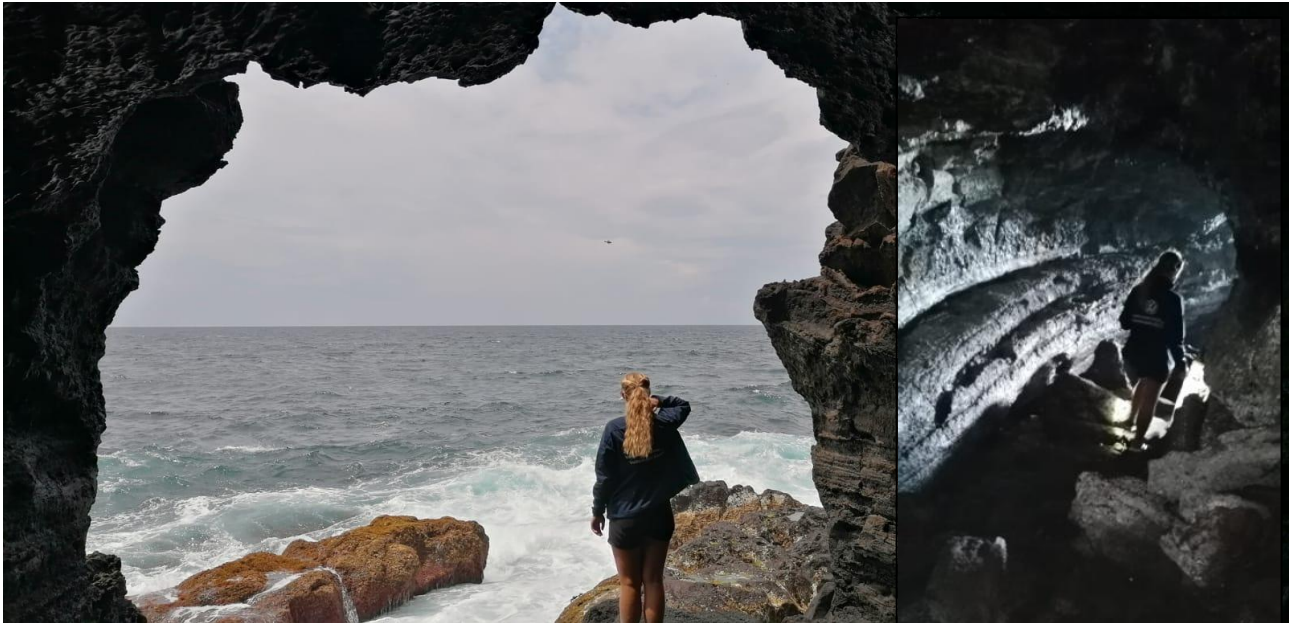

Halløj halløj, så er der nyt fra Artemis!

Den tredje ø vi besøgte på Azoerne, hedder pudsigt nok Terceira, som betyder ”den tredje”. Navnet henfører til, at Azoerne var den tredje øgruppe som blev opdaget næst efter Kanarieøerne og Madeira.

Noget af det, som Terceira er mest kendt for, er sine vulkanske grotter. Nogle grotter er resterne af lange lavagange, hvor lavastrømmen fra vulkanen har fundet vej. Andre grotter er dannet som underjordiske gaslommer, hvor der nu, efter tusinder års erosion, er slidt hul på. Alt sammen storslåede konstruktioner fra naturens egen hånd.

Den første grotte vi besøgte var noget af et wildcard. Ude ved kysten, godt gemt fra offentligheden, fandt vi en gammel trappe, som førte ned til havoverfladen, hvor bølgerne brød med klipperne. En lille hulning i klippevæggen viste en lille grotte, som var udhulet af bølgerne igennem årene. Vi troede egentlig, at det var det, men nysgerrig som jeg er, gik jeg lidt videre langs klipperne. Det lignede, at der engang havde været en sti, men den var blevet ødelagt og slugt af bølgerne. Vi måtte derfor klatre over en klippevæg, hoppe ned på et plateau, og WOW! En åbning i klippevæggen åbenbarede en kæmpe stor grotte med tydelige ”striber” af lava på væggene. Vi kunne ikke dy os for at gå ind i den. Skridt for skridt blev der mørkere og mørkere og pludselig kunne vi ikke længere se åbningen. Lommelygten blev hevet frem, og foran os strakte grotten sig endnu længere. Jeg må ærligt indrømme, at jeg var noget utryk ved situationen. Valget stod dog imellem at følge med forreste mand og lommelygten eller at blive stående tilbage, helt alene, i mørket. Da grotten slog endnu et knæk, satte jeg dog hælene i jorden -og blev efterladt i mørket... Efter lidt tid kom lommelygten heldigvis tilbage!

Senere fik jeg mulighed for at søge lidt mere information om grotten. Det viste sig, at den er over 1500m lang, og går dybt ind i land. Engang var den åben for offentligheden, men nu er den ”lukket”, og må kun besøges i fællesskab med hjelme og autoriserede guider... Heldigvis vidste jeg det ikke, før vi gik ind i grotten. -Ellers var jeg aldrig gået længere ind, end lyset udefra oplyste.

Derefter kørte vi videre til en anden grotte, hvor vi valgte at gå en tur først. Bare lige en lille en, for at se området. Ruten viste sig dog at være så frodig, tilvokset og spændende, at vi slet ikke kunne lade være med, at blive ved med at følge den. Det var ligesom at gå i en eventyrskov, for flere gange skiftede sceneriet helt abrupt: fra flade, åbne sletter og tørt græs til kuperet nåleskov og stenede sumpområder. Efter 2 timer stod vi tilbage ved bilen med gennemblødte sko. Vi ville dog ikke have været den spontane vandretur forruden, for det var uden tvivl et af højdepunkterne på Terceira.

Men, tilbage til det egentlige formål: grotterne.

Den næste grotte vi besøgte, var et helt underjordisk grottesystem, hvor vi kunne gå rundt og se mange forskellige typer lavaspor. Udstyret med hjelme kravlede vi op og ned i de snørklede gange og var mere en én gang ved at snuble over det kuperede underlag.

Den tredje grotte var dog noget helt helt andet. Da vi kom ind i grotten strålede lyset ind fra et kæmpe hul i loftet, hvor jorden var faldet sammen. Regnen dryppede ind, og ned af væggene voksede de grønneste planter. Langt under vores fødder åbnede grotten sig i al sin underjordiske glans, hvor okkeren langsomt sev ud igennem sprækkerne og farvede klipperne gule, og hvor hver eneste linje og aflejring fortalte en geologisk historie. Helt nede i bunden sprang et vandfald ud fra klippesiden og dannede den klareste sø. Hvis det ikke var fordi, at der var rigtig koldt nede i grotten, så havde det været fristende at hoppe i og få sig en forfriskende dukkert.

Efter at have sejlet rundt imellem de små øer, satte vi kursen mod hovedøen São Miguel. Et lille døgn's sejlads med fuld fart på, lige som det skal være! Da vi ankom, midt om natten, til marinaen i Ponta Delgada, så vi en stor silhuet foran os. Jo tættere vi kom på, jo tydeligere blev skibets facon: en tremastet skonnert, DANMARK! Tænk sig, midt ude Atlanten på de små azoriske øer mødte vi det danske skoleskib! Selvom DANMARKS besætning ikke fik lov til at gå i land, og vi ikke måtte komme i nærheden af skibet pga. corona, var det stadig en stor oplevelse; To af mine gode venner, som jeg mødte i Caribien, var nemlig med ombord. De havde spejdet efter os og talt vidt og bredt om, at skibet Artemis var på vej. Heldigvis kunne vi lige nå at tale kort sammen, på 50m afstand, inden de få timer efter vores ankomst sejlede hjemad mod Danmark igen. Da DANMARK stævnedes ud stod vi og vores danske nabobåd og truttede med tågehornene og flagede med Dannebrog. Hele besætningen blev vinket af sted mod nye eventyr og det samme blev vi. Det var helt rørende, og jeg vil tro, at både vi og DANMARKS besætning havde en lille tåre i øjenkrogen.

São Miguel kaldes også for Ilha Verde, Den grønne ø, på grund af sin vidunderlige flora og fauna. Øen har faktisk det hele og er en god blanding af alt godt fra Azoerne.

Specielt Ilha Verde-søerne er en perle, hvor man på en klar og stille dag kan se, at den ene sø er grøn og den anden blå. Søerne ligger nede i en dal omgivet af vulkanske bjerge, hvilket kun gør udsigten endnu mere betagende. Desværre var der helt overskyet og gråt, da vi kørte derop, så farverne måtte vi se på billeder. Vi kunne dog sagtens se skønheden alligevel.

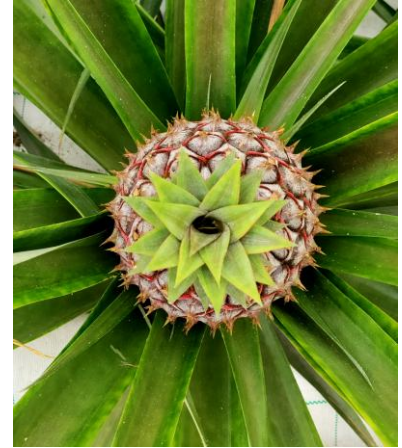
Noget andet spektakulært og meget enestående på øerne er deres svovlholdige kilder, hvor kogende vand fra undergrunden kommer op til overfladen. Udover at være et rigtig spændende naturfænomen, så bruges kilderne også gavnligt i hverdagen. Ligesom vi brugte høkasser derhjemme, bruger de kilderne som varmelegemer. Om morgenen graver de en stor gryde med forskellige grøntsager og kød ned i jorden til den varme kilde. Hurtigt kommer indholdet op i en høj temperatur, og efter et par timer er gryderetten færdig og kan serveres. Her får man anrettet et stort fad med lidt af hvert fra gryderetten, herunder sammenkogt blodpølse, svinekød, kål og kartofler. Det lyder specielt, hvilket det også er... Men, mest af alt smagte det egentlig bare af kogt kål. Ikke desto mindre var det rigtig fint at prøve og man blev godt nok mæt af al maden. Det var lige før, at det ikke var forsvarligt at tage ud at svømme i de varme kilder bagefter.

Vi havde hørt, at en af de varme kilder i byen Furnas var helt orange. Det lød næsten for mærkeligt til at være sandt, så der valgte vi at køre hen. Rigtigt nok stod vi nu foran et meget stort og rundt bassin fyldt med dampende orange vand. Man kunne fristes til at sige, at vandet så helt giftigt ud, men tværtimod skulle det

efter sigende have helbredende effekt. Afslappende var det i hvert fald at svømme rundt i et 40° varmt bassin, hvor den køligere luft gav en dejlig kontrast til vandet. Udover den helbredende effekt, som okkeren og det varme vand skulle have, så farvedes alting også orange: både hår, badetøj og ikke mindst huden blev helt misfarvet! Til alt held kunne man skylle sig, før man skulle tørre sig, for ellers havde vi stået tilbage med nogle helt orange håndklæder...

Noget helt andet og meget forfriskende, som São Miguel er kendt for, er deres ananas. Jeg overdriver ikke, når jeg siger, at det absolut er verdens bedste ananas! Vi kunne derfor ikke gå glip af at se en rigtig ananasplantage og ikke mindst smage de lokale ananas-delikatesser! Tænk sig, det tager 3 år at producere en ananas og med kun 20 drivhuse (på den her plantage), er det noget af en eksklusiv frugt her på øen. Efter at have gået igennem alle trinene for at producere en kvalitetsananas, fik vi smagsprøver på ananaslikør, -marmelade, -drinks og -toast. Specielt ananastoasten var speciel, for med både lokal ost, ananas og chorizo-pølse var det noget af en smagsoplevelse!

Efter godt en halvanden måned på Azoerne med nye sanse- og smagsoplevelseser blev det tid til at sige farvel til både min veninde Sofie og til de smukke grønne øer... Når vi lærer et nyt sted at kende, har vi altid lyst til at blive længere, finde flere finurlige detaljer og se ALLE øerne, men tiden (og vejret) er ikke altid på vores side. Heldigvis ved vi allerede nu, at vi kommer tilbage igen næste år og får set resten!

Da vi besluttede os for at tage af sted, var vi i nogen vildrede om, hvor vi skulle sejle hen. Vinden passede nemlig til Skotland, men egentlig skulle vi mod Spanien. Efter en nøje granskning af indrejsereglerne ift. Corona blev vi dog enige om, at tage til Nordspanien. Da det gode vejr vindue endelig kom, sejlede vi atter ud på Atlanten, hvilket skulle vise sig, at blive en spændende tur! Det får I mere at høre om næste gang.

Hej så længe!